

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **Z. T.**, zastoupeného JUDr. Lenkou Pavlovou, advokátkou se sídlem v Praze 5, Žitavského 496, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2005, č. j. 46 Az 25/2005 – 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 8. 2005, č. j. 46 Az 25/2005 – 42, zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 26. 4. 2005, č. j. OAM-3534/VL-20-P07-2004, kterým stěžovateli nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel v žádosti o udělení azylu uvedl, že je občanem Etiopie, národnosti etiopské a nemá cestovní doklad ani jiný doklad totožnosti. Svou vlast opustil 4. 12. 2004 ze strachu o život, jednak proto že v letech 1977 a 1978 a tři měsíce roku 1994 byl členem strany EPRP (Ethiopian Peoples Revolutionary Party) a vláda po celých 10 let hledá členy této strany a zatýká je. Proto neustále střídal adresy a nezůstal na jednom místě. Jako další důvod uvedl, že měl dva kamarády, kteří byly členy OLF (Oromo Liberation Front) a organizovali proti vládě mítinky a demonstrace. Kvůli tomu byli pronásledováni a stěžovatel je minulý rok ukrýval, o čemž se vláda dozvěděla. Kvůli tomu je pronásledován i stěžovatel a kdyby byl

dopaden, byl by zatčen, mučen a zabit. Jeho dva kamarádi, které ukrýval, jsou již zatčeni. Proto v Etiopii vše prodal a přijel do České republiky, která je pro něj cílovým státem. Při pohovoru upřesnil, že byl členem strany EPRP od roku 1977 až do roku 1994. Při vládní akci byl v roce 1978 pro své členství v této straně zatčen, vyslýchán, byl bit a bylo mu vyhrožováno, že když nic neřekne bude hůř. Po 6 měsících byl propuštěn poté, co podepsal, že se nebude zúčastňovat protivládních akcí a nebude členem strany EPRP. Po propuštění pokračoval ve studiích až do roku 2004 neměl žádné konkrétní problémy. Pod vlivem kamarádů a proto, že měl protivládní postoj, začal v roce 2003 spolupracovat se stranou OLF, a to tak že prováděl distribuci propagačních materiálů a zbraní a předával informace. V listopadu 2004 dostal stěžovatel pozvánku k výslechu na místní úřad, kde ho čekala policie, která ho odvedla na policejní stanici, kde byl konfrontován s kamarádem, který byl podroben mučení. Potom podepsal papír, aniž si ho mohl přečíst, a byl propuštěn. Následně byl varován svou známou pracující u kriminální policie, že jsou o něm shromažďovány informace a mohl by skončit jako jeho kamarád. Na doporučení této známé, že musí někam zmizet, stěžovatel kontaktoval Somálce, kteří zajišťují odjezdy do ciziny a odletěl do České republiky. S vycestováním neměl žádné problémy. Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl krajský soud ke shodnému závěru jako ministerstvo, že v řízení nebylo zjištěno, že by stěžovatel byl ve své vlasti před svým odchodem pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Jeho zadržení v letech 1976 a 1978 v souvislosti s jeho působením ve straně EPRP totiž nelze považovat za pronásledování, neboť tehdejší vojenská vláda není v Etiopii u moci již od roku 1991 a stěžovatel od roku 1978 žádnou činnost ve prospěch této strany nevyvíjel a mezi jeho zadržením v letech 1976 a 1978 a odjezdem z Etiopie je značný časový odstup. Za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu nelze považovat ani předvolání stěžovatele k výslechu v roce 2004 ani to, že mu byl dán k podpisu nevyplněný formulář, neboť ze skutečností uvedených stěžovatelem nevyplývá, že by tím došlo k ohrožení jeho života či svobody nebo se jednalo o nátlak takové intenzity, který by pojem pronásledování naplnil. U stěžovatele nebyly shledány ani důvody ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti o svém pronásledování ve vlasti ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu z důvodu uvedených v § 12 citovaného zákona, pak nelze ani dovodit, že jeho obava z pronásledování je důvodná. Krajský soud zdůraznil, že za obavu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat jakýkoli subjektivní pocit ohrožení či strachu, ale pouze důvodnou obavu mající reálný základ v objektivních skutečnostech. Za nedůvodnou označil krajský soud námitku stěžovatele, že se ministerstvo nezabývalo nebezpečím, které mu hrozí v případě návratu do Etiopie. I když v napadeném rozhodnutí je na str. 9 uvedeno „Dále se správní orgán rozhodující ve věci zabýval problémem hrozí-li dotčenému v případě návratu do Nigérie nebezpečí“ je z kontextu zřejmé, že tyto problémy byly správním orgánem posuzovány ve vztahu k Etiopii a k uvedení země Nigérie došlo v důsledku písařské chyby. Ministerstvo postupovalo v souladu s § 91 zákona o azylu, když neshledalo existenci překážek vycestování, neboť z informací získaných v průběhu správního řízení nelze učinit závěr, že by stěžovatel náležel k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky ve smyslu citovaného ustanovení. Stejně tak krajský soud existenci těchto v zákoně taxativně vyjmenovaných překážek vycestování u stěžovatele nezjistil. V odůvodnění rozhodnutí ministerstvo podrobně uvedlo řadu skutečností a informací, ze kterých vycházelo při posouzení otázky, zda by v případě návratu do Etiopie byl ohrožen život nebo svoboda stěžovatele z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení. Srozumitelně a dostatečně vyložilo, proč dospělo k závěru, že v případě návratu stěžovatele do vlasti neexistuje riziko takového zacházení, které by odůvodňovalo přiznání překážky vycestování.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle názoru stěžovatele se tvrzení soudu ve vztahu k překážce vycestování nezakládá na správném posouzení věci a nebere v potaz povinné náležitosti rozhodnutí a rozdíl mezi § 12 písm. b) a § 91 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o azylu. Stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 7/2003 – 60, ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004 – 40 a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 – 51. Za uspokojení výše uvedených kritérií nelze podle stěžovatele považovat stav, kdy ministerstvo v odůvodnění rozhodnutí o neudělení překážek vycestování pouze formálně vyjmenovalo zdroje informací o zemi původu, aniž by zároveň konstatovalo, jaká skutková zjištění z nich vyvodilo. To dokládá opět rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uveřejněné ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 293. Ministerstvo také nemůže spoléhat na to, že postačí, pokud svá skutková zjištění uvede v té části rozhodnutí, kde se zabývá neudělením azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu a tato zjištění automaticky vztáhne na rozhodování o neudělení překážek vycestování. Z výše uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jasně vyplývá, že informace o zemi původu použité při rozhodování o neudělení azylu nelze automaticky použít při rozhodování o neudělení překážek vycestování. Oba instituty ochrany se od sebe liší, a proto při rozhodování o jejich aplikaci je třeba postupovat odlišně. Z tohoto důvodu mělo být rozhodnutí ministerstva krajským soudem zrušeno. Stěžovatel dále vyjádřil nesouhlas s tvrzením krajského soudu, že z odůvodnění správního rozhodnutí „je zřejmé z jakých skutečností žalovaný při posouzení otázky, zda v současnosti hrozí žalobci při návratu do vlasti mučení, nelidské či ponižující zacházení a z jakých důvodů žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci toto při návratu do vlasti hrozilo“. Pokud totiž ministerstvo pouze uvedlo, že při interpretaci pojmu „nelidské či ponižující zacházení či trest“ vycházelo z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva ve věci V. a C-R., jejichž části v rozhodnutí cituje, a poté již jen konstatuje že „i v tomto případě nedospěl správní orgán k závěru, že výše uvedenému žadateli bezprostředně a reálně hrozí (...) nelidské nebo ponižující zacházení či trest“, je třeba takové zhodnocení a závěr z něj vyvozený považovat za nepřezkoumatelný. Své tvrzení stěžovatel opírá o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004 č. j. 6 Azs 50/2003 - 96. Stěžovatel v průběhu správního řízení mimo jiné uvedl, že byl za své politické aktivity opakovaně zatýkán a mučen a z jeho výpovědi také vyplynulo, že tyto okolnosti byly hlavním důvodem jeho odchodu z Etiopie a že se obává, že toto jednání by mu ze strany státu hrozilo i v případě návratu i v současné době. Ministerstvo však toto jeho tvrzení řádně nevyhodnotilo a z rozhodnutí není patrné, z jakého důvodu se domnívá, že jednání, kterého se stěžovatel v případě návratu obává, nelze vyhodnotit jako ponižující či nelidské zacházení ve smyslu § 91 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu. Bylo povinností ministerstva tyto skutečnosti v souladu s výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu podřadit pod citované ustanovení a náležitým způsobem objasnit, co jej vedlo k závěru, že jednání ze strany státních činitelů neodpovídá požadavkům tohoto ustanovení. Ministerstvo de facto na případ aplikovalo přímo čl. 3 Evropské úmluvy místo citovaného ustanovení. Krajský soud tak měl konstatovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí a jeho nezákonnost. V tomto případě nelze celé odůvodnění neudělení překážek vycestování shrnout do jedné věty, což se stabilně v rozhodnutích ministerstva objevuje, aniž by z ní bylo patrné, které ze skutečností citovaných ministerstvem v odůvodnění týkající se neudělení azylu také zvažuje v případě zkoumání existence překážek vycestování. Stěžovatel také zpochybnil názor soudu týkající se nesprávného uvedení Nigérie místo Etiopie, neboť nevidí v rozhodnutí jedinou skutečnost, ze které by bylo možno dovodit, že nebezpečí špatného zacházení ministerstvo posuzovalo ve vztahu k Etiopii. Není totiž uvedeno z jakých informací o zemi původu ministerstvo vycházelo, co z ní zjistilo a jak tato zjištění zhodnotilo. Tím méně pak lze dovodit, že tvrzení stěžovatele nebyla posuzována ve vztahu k Nigérii. Nezákonnost rozsudku stěžovatel spatřuje také v tom, jak se krajský soud

vypořádal s jeho žalobní námitkou, že mu v zemi původu hrozí pronásledování za členství v hnutí OLF a za aktivity, které pro hnutí vykonával. Názor krajského soudu, že „pokud žalobce neuvedl v průběhu správního řízení žádné skutečnosti o svém pronásledování ve vlasti (...), pak nelze ani dovodit, že obava z pronásledování je důvodná“ nemá oporu v zákoně a nelze přijmout výklad, že osoba musí být pronásledována před odchodem z vlasti, aby mohl být její strach z pronásledování považován za opodstatněný. To, zda žadatel o azyl byl vystaven pronásledování před odjezdem z vlasti, může sloužit pouze jako pomocné (nikoli však jediné) hodnotící kritérium, které umožňuje posoudit, zda žadatelův strach z dalšího pronásledování je důvodný či nikoliv. Stěžovatel má za to, že z informací o zemi původu, které si ministerstvo opatřilo, zřetelně vyplývá, že příslušníci i sympatizanti (a to včetně domnělých sympatizantů) hnutí OLF jsou v zemi pronásledováni. Stěžovatel několikrát zopakoval, že se obává pronásledování proto, že se aktivně podílel na chodu strany OLF, rozdával a množil propagační materiály a distribuoval zbraně. Rovněž po dobu dvou měsíců u sebe schovával dva kamarády, kteří pro něj byli styčnými body s hnutím OLF a kteří byli podezřelí ze zapálení školy. Za důkaz odůvodnění svého strachu a impuls k odchodu ze země uvedl, že byl na policii konfrontován s jedním z kamarádů a i když byl tentokrát propuštěn, neboť podepsal vše, co po něm policie požadovala, obává se, že v případě návratu by mu hrozilo uvěznění a možná i smrt, neboť ví, že členové a spolupracovníci hnutí OLF jsou v zemi ve znechucení. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve svém vyjádření popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Ministerstvo odkázalo na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení. K námitkám stěžovatele uvedlo, že v jeho případě nebyla prokázána existence žádného z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Ani žádný zvláštního zřetele hodný důvod k udělení azylu podle § 14 zákona o azylu v případě stěžovatele neshledalo. Stěžovatel rovněž není osobou, u níž by byla naplněna některá z taxativně vymezených podmínek vyslovení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, což ministerstvo v řízení podložilo relevantními informacemi, jejichž věrohodnost stěžovatel nikterak nezpochybnil. Co se týče písařské chyby ve vyhotovení rozhodnutí, ta neměla vliv na posuzování případu jmenovaného, jak již konstatoval v rozsudku krajský soud, z jehož odůvodněním se ministerstvo ztotožňuje. Proto ministerstvo navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

První námitka stěžovatele, že soud nebere v potaz povinné náležitosti a rozdíl mezi § 12 písm. b) a § 91 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o azylu a že ministerstvo v odůvodnění rozhodnutí o neudělení překážek vycestování podle § 91 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o azylu pouze formálně vyjmenovalo zdroje informací o zemi původu, aniž by zároveň konstatovalo, jaká skutková zjištění z nich vyvodilo, je podle Nejvyššího správního soudu nedůvodná. V odůvodnění svého rozhodnutí ministerstvo podrobně uvedlo svá skutková zjištění o situaci v zemi původu stěžovatele, a to jednak na str. 1 až 5, kde jsou popsána skutková zjištění učiněná ze žádosti o udělení azylu a z pohovorů provedených se stěžovatelem, a dále na str. 6 až 7, kde jsou uvedena skutková zjištění učiněná z písemných podkladů o politické straně OLF. Tuto skutečnost ostatně připouští i sám stěžovatel, když uvádí, že ministerstvo nemůže

spoléhat na to, že postačí, pokud svá skutková zjištění uvede v té části rozhodnutí, kde se zabývá neudělením azylu podle § 12 písm. b) a tato zjištění automaticky stáhne na rozhodování o neudělení překážek vycestování, a že informace o zemi původu použité při rozhodování o neudělení azylu nelze automaticky použít při rozhodování o neudělení překážek vycestování. V daném případě důvody pronásledování, resp. důvodné obavy z něj, a tvrzeného ohrožení života nebo svobody ve smyslu § 91 zákona o azylu, byly shodné, a proto ministerstvo mohlo použít tyto informace i pro posouzení existence překážek vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona, neboť stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo zřejmé, že v jeho vlasti nastala po jeho odchodu zásadní změna politické situace, která by měla negativní vliv na jeho osobu. V daném případě v odůvodnění správního rozhodnutí ministerstvo na základě všech informací, které mělo k dispozici, samostatně posoudilo skutková zjištění o situaci v zemi původu stěžovatele ve vztahu k okolnostem stanoveným jako překážky vycestování (viz str. 8 a 9 správního rozhodnutí) a dospělo k negativnímu závěru. Pokud takový postup krajský soud akceptoval, nelze mu důvodně vytýkat, že nebral v potaz rozdíl mezi § 12 písm. b) a § 91 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o azylu. Odkazy stěžovatele v této souvislosti na rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou nepřipadné, protože obsahují právní hodnocení ve vztahu k jiným skutkovým okolnostem, a proto je nelze bez dalšího aplikovat na případ stěžovatele.

Rovněž další stížní důvod stěžovatele, že ze správního rozhodnutí není patrné, z jakého důvodu se ministerstvo domnívá, že jednání, kterého se stěžovatel v případě návratu obává, nelze vyhodnotit jako ponižující či nelidské zacházení ve smyslu § 91 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu a že ministerstvo tak de facto na případ aplikovalo přímo čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, když při interpretaci pojmu „nelidské či ponižující zacházení či trest“ vycházelo z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva ve věci V. a C.-R., a proto je třeba považovat toto rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné, je nedůvodný. V odůvodnění správního rozhodnutí je výslovně uvedeno, že znění citovaného ustanovení zákona o azylu je přežato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, a proto ministerstvo zcela důvodně vycházelo při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Z tohoto postupu nelze dovodit, že ministerstvem byl de facto přímo aplikován čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. V této souvislosti je třeba poukázat na odůvodnění správního rozhodnutí, v němž je uvedeno, že z výpovědi stěžovatele o okolnostech jeho pobytu v Etiopii před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů a citovaných aktuálních informačních pramenů nelze učinit závěr o hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu, popř. ohrožení života v důsledku válečného konfliktu. Navíc je nutno zdůraznit, že stěžovatel ani v žalobě ani v kasační stížnosti neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit opačný závěr než k jakému dospělo ministerstvo, a omezil se v podstatě jen na obecné zpochybnění správnosti učiněných závěrů.

Námítka, že z odůvodnění správního rozhodnutí není zřejmé, zda ministerstvo nebezpečí špatného zacházení posuzovalo ve vztahu k Etiopii či k Nigérii, je rovněž nedůvodná. Z obsahu správního spisu i z odůvodnění správního rozhodnutí je zřejmé, že ministerstvo si pro své rozhodnutí opatřilo informace o situaci v zemi původu stěžovatele, tj. o Etiopii, a tyto informace také v rámci své rozhodovací činnosti posuzovalo. Pokud v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 9 v druhém odstavci uvedlo, že se „...ve věci zabýval problémem, hrozí-li dotyčnému v případě návratu do Nigérie nebezpečí...“, jedná se evidentně o chybu v psaní, když v odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí se mnohokrát uvádí jako země původu stěžovatele Etiopie. Z tohoto omylu proto nelze

dovozovat, že není zřejmé, zda hrozba nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu byla posuzována ve vztahu k Etiopii a nikoliv ve vztahu k Nigerii.

Nedůvodná je i poslední námitka stěžovatele, že krajský soud se řádně nevypořádal s žalobní námitkou, že mu v zemi původu hrozí pronásledování za členství v hnutí OLF a za aktivity, které pro hnutí vykonával, když podle jeho názoru nelze přijmout výklad, že osoba musí být pronásledována před odchodem z vlasti, aby mohl být její strach z pronásledování považován za opodstatněný. Neurčitý právní pojem „odůvodněný strach z pronásledování“ je právně relevantní z hlediska posouzení jedné ze zákonných podmínek pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Jedná se o víceznačný pojem, jehož definici neobsahuje žádný právní předpis. Soud v daném případě přezkoumává, zda ve vztahu k danému pojmu byla uplatněna zásada materiální pravdy ukládající ministerstvu povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, na jehož základě je pak právem ministerstva kvalifikovaně rozhodnout. Bylo tedy třeba zjistit, zda v posuzované věci byly při výkladu pojmu odůvodněný strach z pronásledování, tj. v daném případě pro aktivní spolupráci s politickou stranou OLF, zjištěny všechny skutečnosti a podklady rozhodující pro aplikaci uvedeného neurčitého právního pojmu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu vysloveným v napadeném rozsudku, že ministerstvo učinilo úplná skutková zjištění ve vztahu k existenci pronásledování či odůvodněné obavy z pronásledování. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu nelze považovat předvolání stěžovatele k výslechu v roce 2004 a ani to, že mu byl dán k podpisu nevyplněný formulář, neboť ze skutečností uvedených stěžovatelem nevyplývá, že by tím došlo k ohrožení jeho života či svobody nebo se jednalo o nátlak takové intenzity, který by pojem pronásledování naplnil. Pokud stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti o svém pronásledování ve vlasti ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu z důvodu uvedených v § 12 citovaného zákona, pak nelze ani dovodit, že jeho obava z pronásledování je důvodná. Krajský soud k tomu správně zdůraznil, že za obavu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat jakýkoli subjektivní pocit ohrožení či strachu, ale pouze důvodnou obavu mající reálný základ v objektivních skutečnostech. K tomuto Nejvyšší správní soud dodává, že skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech nerespektuje lidská práva, automaticky to neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Situace v Etiopii, pokud jde o dodržování lidských práv a stupeň politické svobody, je významným faktorem svědčícím ve prospěch důvěryhodnosti tvrzení o konkrétních projevech diskriminace v jednotlivých případech, které jsou pak azylově relevantními skutečnostmi, ale pokud žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není, resp. nemůže mít z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, pak přes skutečnost, že pochází ze země, která je výše uvedeným způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Tak tomu bylo podle zjištění i v daném případě. Ve správním řízení totiž nebylo jednoznačně prokázáno, že by se stěžovatel stal předmětem takových nedemokratických postupů, resp. že by mohl mít oprávněnou obavu, že bude těmto jednáním vystaven více, než kterýkoli jiný obyvatel Etiopie.

Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

